

Van harte gefeliciteerd, nu zijn we dus beide persona non grata. Ik heb hartelijk moeten lachen om je brief, maar ben ergens natuurlijk diep bedroefd. Mevrouw in kwestie heb ik van begin af aan gelukkig vrij snel genegeerd, mijn instinct is nog altijd prima in orde. Helaas weten dit spoort types dus binnen de kortste tijd een plek voor zichzelf te verwerven, waar iedereen naar haar luistert, met de pootjes omhoog, en ja en amen zegt. Ook jouw verweer vond ik nog altijd vrij zwak, maar uiteindelijk wellicht een betere oplossing. Dit soort types zijn zo religieus over hun mening, zo zeker van hun zaak, dat ze een bubbel nodig hebben. Niets anders dan bevestiging en bevestiging, en mensen die tegenspraak bieden, zijn ook meteen de duivel. Dat terwijl jij politiek gezien eigenlijk in dezelfde gelederen beweegt. Wellicht moet je de volgende keer beginnen over het feit dat mevrouw voor elk wisselwase vanuit Australië naar Nederland vliegt, en met haar diva gedrag er persoonlijk voor zorgt dat de zeespiegel met enkele millimeters per jaar stijgt!!!!

Enfin, ik kan dus slecht tegen mensen die zeker van hun zaak zeggen te zijn. Daarom zijn politici misschien wel de ergste mensen die er bestaan. Zoals je weet ben ik politiek gezien vrij geïsoleerd. De aanbidding van de vernietiging, daar win je geen zieltjes mee, hoewel het een volstrekt logische en valide theorie is. Maar ik kan zeggen dat het helpt. Je kunt prima op eigenlijk alle zaken fundamenteel van mening verschillen en toch met elkaar door een deur kunnen. Zelfrelativering lijkt me hiervoor noodzakelijk, en relativering überhaupt.

Ook mevrouw in kwestie stipte het trouwens ook al aan, dat je niet weet hoe het is als er grappen over jou worden gemaakt. Klopt. Niemand weet van iemand anders hoe iemand anders iets voelt. Niemand kent mijn pijn die ik voel als ik domme mensen hoor praten. En dat is nou precies het tragische. Je zult alleen je eigen gevoelens kennen, de enige die je eigen stem hoort op jouw manier. Je bent alleen, en niemand kent jouw gevoelens. Zijn ze echt? Geen idee. Zijn de mensen om je heen echt? Geen idee. Het enige dat je weet is dat je bent, en dat is al een vrij oud opgelost dilemma.

En daarom wordt ik dus ook kwaad als mensen zeggen dat jij of ik privilege zouden hebben. Het privilege dat ik tot mijn 19^e in een bouwval dat op instorten stond heb gewoond? Het privilege dat ik niet met mensen overweg kan? Het privilege dat ik een jaar lang gepest ben? Nou dank je wel hoor. En als je dan afvraagt waaruit die achterstelling van vrouwen dan bestaat, dan komt het erop neer dat ze een paar procent punten minder verdienen (waar je ook over kunt twisten wat de oorzaken van zijn), dat ze als lustobject worden weggezet (waar vrouwen zich blijkbaar voor lenen) en dat ze geen topfuncties bekleden. Het is me toch wat. Het zijn allemaal problemen op het culturele vlak, die vaag en oncontroleerbaar zijn. Op welke concrete manier worden vrouwen in hun leven onderdrukt? Nou je wordt dus tegengesproken door Douwe Strating. En Rik van Ittersum vraagt aan vrouwen of hij ze mag beffen (wat volgens mij juist is hoe ze het willen, netjes vragen en het antwoord accepteren).

Vermoedelijk is dit hoe het gegaan is in de Sovjet Unie. De arbeider wordt onderdrukt, dus er moet een dictatuur van proletariaat komen. Iedereen die het er niet mee eens is, behoort bij de bezittende klasse, en is de vijand. FUCK YOU!!! Maar goed, het verdrietige is dus niet dat de dame in kwestie doet wat ze doet, maar dat de verzamelde mensen om haar heen haar gedrag accepteren en er zelfs naar gaan handelen. En ze zet zichzelf natuurlijk in de schijnwerpers, zelfs een vriend die nooit een brief schrijft, gaat opeens een brief schrijven. Laten we afspreken, dat ze gewoon niet meer bestaat, en gewoon verder gaan met ons leven. Dat lijkt mij het beste.